

[Arne Melchior]

december måned, ingen tvivl om det. Men hvad en forhandling eventuelt bryder på, vil vi aldrig have mulighed for at gennemskue. Det er altså en meget stor tillid at vise. Den plejer vi at vise statsminister Anker Jørgensen, men det er en enorm stor tillid at vise, når man er skeptisk over for det, der foregår, at sige: nu kan du gå ud og forhandle med den sikkerhed i ryggen, at vi giver os ikke en tøddel, for vi har et flertal derhjemme. Man kan godt blive lidt stiv af det.

Statsministeren siger, at dette flertal sætter samfundets interesser højest, og antyder dermed, at de, der ikke er med i flertallet, måtte sætte noget andet højest. Det håber jeg at jeg har misforstået, eller at statsministeren vil give mig ret i, at vore motiver ikke kan beklives.

Videre siger statsministeren, at hvis regeringen havde fulgt rådet om at tage A. P. Møllers første tilbud, så havde samfundet virkelig været ilde stedt. Jeg ved ikke, hvem der har givet sådan et råd. Mit parti har ikke givet det. Jeg har fulgt meget nøje hr. Poul Schlüters udtalelser i denne sag, men jeg har aldrig hørt ham sige det. Undskyld jeg blander hr. Poul Schlüter ind i det, men jeg har tværtimod hørt ham sige, at også koncessionshaverne sandelig skal give efter og bøje sig på en række områder. Mit parti har altid talt om genforhandling. Statsministeren har været så venlig i forligskredsen at give nogle midtvejsorienteringer nogle gange, men de har aldrig været og har heller ikke skullet være af en så nøjagtig art, at vi har kunnet gennemskue, hvor langt man nu er, og hvilke chancer der er. Vi har kun opfordret, opmuntret til fortsatte forhandlinger, men vi har aldrig sagt: nu skal I snuppe den, nu kan I ikke forlange, at de andre skal gå længere.

Jeg er forbavset over, at både energiministeren og statsministeren har fundet, at debatten her var udtryk for, at flertallet er vokset siden forleden dag. Det har jeg altså ikke hørt. Der er ikke nogen partier her i dag, der har givet meldinger om, at de i givet fald vil støtte en sådan lovgivning, som ikke havde afgivet de meldinger i forvejen.

Statsministeren siger, at vi kunne ikke bare lade stå til. Vi skal enten have en lovgivning eller en forhandlingsløsning. Vi kunne ikke bare lade stå til. Nej, helt enig. Vi har aldrig sagt, man bare kunne lade stå til. Skønt man i parentes må have lov at bemær-

ke, at det er altså ikke 1962-aftalen, der genforhandles, men 1976-aftalen, der genforhandles, og da hed statsministeren jo også Anker Jørgensen.

Der er ikke sket væsentlige ændringer i forudsætningerne. Olieprisstigningerne har været diskuteret mellem hr. Arne Christiansen og hr. Hans Hækkerup. Der er ikke nogen, der kan være overrasket over, at olieprisstigningerne siden 1976 har haft den fart på, de har haft. Man kan diskutere takten en lille smule, men stort set svarer de til forventningerne.

Det er vigtigt for mig at få sagt noget om folkeflertallet og dette citat, jeg diskede op med fra Bøgernes Bog. Statsministeren siger: ja men vil folkets flertal da noget ondt? Nej, det mener jeg sandelig ikke, men jeg mener, at det er en umulig ting at sende ud til en folkeafstemning, for det er umuligt for den enkelte borger at tage sig tid til, ja, overhovedet at modtage den mængde af information, der skal til. Det er ikke noget nyt, at mit parti har det standpunkt, at der er en del sager, som er så indviklede. Man kan heller ikke sende spørgsmålet om, hvorvidt vi skal have en Storebæltsbro eller ej, eller om det skal være en tunnel eller halvt bro og halvt tunnel, ud til folkeafstemning. Det giver ingen mening. Folket er øverste myndighed til at vælge sine tillidsmænd, og det er det repræsentative demokrati, vi dyrker i dette land. Jeg har ikke beklivet folkets evne til at opfatte, men før man giver folk en vidtgående indflydelse og et vidtgående ansvar, må man også give dem mulighed for at få alle de informationer og fordøje alle de informationer, der fordres for at kunne træffe en afgørelse, og det kan man ikke give en hel vælgerbefolkning.

Jeg vil sige som statsministeren: hvis disse lovforslag bliver gennemført, så støder man på store vanskeligheder. Det er jo dejligt, at man er eksperimentelt indstillet – det plejer jeg også selv at være – og at man er dristig. Jeg synes, man er ved at være dumdristig. Når lovforslagene er gennemført, siger statsministeren, kommer der fart på. Over for dette hævdede jeg altså i min første tale her i dag, at når lovforslagene er gennemført, er der stor risiko for, at et nyt udbud af koncessioner vil støde på en dom om opsættende virkning, og så kommer der ikke fart på, så kommer der bremse på.